

løses af Udenrigsministeriet efter den nye Reorganisation, maa der komme en vis Afklaring til Veje her; Beparelser paa det ene Omraade kan maaske afgive Dækning for den nye Opgave, der tages op her.

§ 6, Tilskudsparagraffen, foreslaar vi udgaar. Ligeledes § 7. § 8 omhandler det Erhvervsraad, der væsentlig skulde give sig af med Tilskuddet under § 6. Vi kan alene af den Grund, at vi modsætter os Tilskuddene, ikke have noget med dette Erhvervsraad at gøre. I Stedet for har vi foreslaaet Nedsættelsen af et særligt Rigsdagsudvalg, der skulde holde Rigsdagen å jour og orienteret overfor de økonomiske Problemer, idet — og deri tror jeg, vi har Ret — Rigsdagen savner, i uhyggelig Grad endda, Forbindelse med de økonomiske Problemer og ligeledes et Bindeled mellem Regering og Rigsdag i disse store og vigtige Affærer. Det nytter ikke, at man lovgiver en Gang imellem, oftest endda med negativt Resultat, om Krisen. Krisen og de økonomiske Forhold er saa hurtigt skiftende og alvorlig, at et Centralsted for Rigsdagen til at følge disse Problemer er i høj Grad paakrævet. Vi nar i vor Betænkning — og jeg gør det her — udtalt det Haab og den Formodning, at et saadant Rigsdagsudvalg kunde skabe en mere saglig Forhandling derom, ogsaa skabe et mere sagligt Syn i Rigsdagen paa de Problemer, der dog angaar os alle, og bidrage til, at man i større Fordragelighed og i større Enighed end nu kunde tage Stilling til de foreliggende Spørgsmaal. Vi har i saa Henseende peget paa, hvorledes man i 1922—23, under den daværende Krise, kunde enes og med Tilslutning fra alle Partier gennemføre Importregulering, og vi beklager atter, baade i Betænkningen og fra dette Sted gennem mig som Ordfører, at en saadan Enighed ikke har kunnet opnaas nu i en Situation, der dog, som den foreligger, er meget mere alvorlig end den i 1922, men de mere almindelige Betragtninger, som dette Spørgsmaal kunde give mig Anledning til, skal jeg senere komme tilbage til. Med Hensyn til § 10 er hele Udvalget enigt om at forlænge Fristen.

Jeg kommer derefter til Afsnit II, omhandlende Landbruget. Her mener vi, at de foreslaaede Bestemmelser er ganske utilstrækkelige, men under § 11 vil vi dog gaa med til Laan til Grundforbedringsarbejder og lignende til et samlet Beløb af 2 Mill. Kr., efter nærmere Regler, der er indeholdt i Betænkningen og i Ændringsforslagene. Derimod kan vi ikke være med til de i § 12 foreslaaede Driftsllaanefore-

ninger, og med Hensyn til § 13 mener vi, — og her er vi i Overensstemmelse med Partiet Venstre —, at de omhandlede Ydelser af Henstand maa gives i hvert enkelt Tilfælde efter Andragende til Finansministeriet. § 14 afviser vi, idet vi paaberaaber os, at den sidste Lov herom var en decideret Afviklingslov; vi tror ikke, det vil være godt og heldigt at fortsætte denne Lovgivning, og det vilde ogsaa bryde Forudsætningerne for denne Lovs Vedtagelse i Fjor. Ligeledes stiller vi os afvisende med Hensyn til §§ 15 og 16. Vi har ganske vist kunnet være med til Nødhjælpsarbejder, kan ogsaa erkende, at saadanne Arbejder er berettigede og anvendelige Midler i ekstraordinære Situationer, men stadig, Aar efter Aar, at anvende disse Midler vil stride mod den sunde Fornuft og stride navnlig mod de økonomiske Krav, Situationen stiller. Det er jo bekendt — og vi henviser dertil —, at disse Nødhjælpsarbejder har været overordentlig dyre Midler, Nødforanstaltninger til at modarbejde Arbejdsløsheden.

Med Hensyn til Afsnit V, vedrørende den ekstraordinære Kriseafgift, skal jeg — idet jeg ogsaa her henviser til min Tale ved første Behandling af Lovforslaget og til vor Betænkning — sige, at vi kategorisk afviser denne som stridende mod de Krav, Tiden stiller, og som ganske overvejende netop koncentrerer sig om at skabe ny Kapital i Landet. Hvis man vil gavne Erhvervslivet, maa man i alt Fald holde slige Forslag tilbage; det, Erhvervslivet trænger til, er netop ny Kapitaldannelse, større Kredit, større Pengerigelighed, og dette Forslag vil medføre det modsatte; bortset fra, at det er irrationelt, at det er uretfærdigt, at det overhovedet ikke er paa sin Plads, er det ogsaa efter vor Mening saa ganske overflødig, naar man ikke gaar til de Tilskudsordninger, som vi altsaa vil modsætte os. Den Vending, der er kommet ved radikal Førelse, det eneste positive Resultat i denne Forbindelse, synes vi er fuldkommen ulogisk og irrationel, at nemlig en væsentlig Del af Midlerne, som man ikke har Brug for paa Grund af de af de Radikale foreslaaede mindre Tilskudsbeløb, skal overføres til Kommunerne. Dette, synes vi, er fuldkommen ud i det blaa, og vi maa altsaa ogsaa modsætte os Forslaget i den ændrede Skikkelse.

Under Hensyn til de særlige Forhold, hvorunder vi drøfter dette Lovforslag, vil jeg dog gerne, næst efter at have gennemgaaet disse Ændringsforslag og henvist til Betænkningen, gøre nogle Bemærkninger af mere almindelig Karakter med Hensyn til Betænkningen og de Indlæg fra de for-